

Varene navnlig for 3die Klasses Vedkommende, hvor den Del af Befolkningen søger, der ikke har Raad til at betale særlig høje Priser. Det synes at være naturligt og rigtigt, at Priserne ikke der ere højere end fornødent, for at vedkommende kan faa den fornødne Avance; men nu faa de utvivlsomt en meget højere; thi saadanne Restauratører behøve jo egentlig ikke at have en saadan Avance, der naar op imod en Ministergage. Jeg haaber ogsaa, at den højtærede Minister vil tage Hensyn hertil og bevirke, at der kommer til at hænge saadanne Priskuranter paa Stationerne, og at Priserne navnlig i 3die Klasses Ventosal ikke blive højere, end at Mennesker med smaa Indtægter kunne komme til at nyde, hvad de trænge til. Sagen er jo, at paa visse Banestationer, hvor forskellige Baner støde til, og hvor man skal opholde sig undertiden i halve Timer, der kan det mange Gange være nødvendigt, at man maa nyde noget. Men det vilde være heldigt, om de kunde faa det til en nogenlunde rimelig Pris.

Jeg vil gerne med det samme, jeg har Ordet, rette en Henvendelse til den højtærede Krigsminister. Strengt taget angaar det ikke Administrationen, men jeg tror dog, at den højtærede Minister alligevel kunde fremme den Sag, jeg ønsker at tale om, og at den kan vinde Tilslutning fra alle Sider. Der har i de to foregaaende Aar ved Finanslovens Behandling været talt varme Ord om at forhøje Soldaternes Lønning, men det har hidtil ikke ført til noget Resultat. Førrige Aar blev dette Spørgsmaal omtalt af mange og særlig af to ærede Medlemmer, nemlig det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgekreds (A. Nielsen) og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgekreds (K. M. Klausen), og navnlig det sidstnævnte ærede Medlem talte med megen Sagkundskab om, hvor meget Soldaterne skulde bruge til andre Ting end til Livsfornødenheder. Det ærede Medlem havde foretaget en Beregning over, hvor meget der medgik til Pudserkvisiter, Fodtøj, Vadsk osv., og kom til det Resultat, at der kun blev 37 Øre tilbage for Soldaten at leve af. Naar man nu ved, at der i den udmærkede Institution, som er lovprist saa meget saavel af Ministeren som af de ærede militære Medlemmer her i Salen, nemlig det oprettede Fællesskøkken, betales 30 Øre for Middagsmad tilligemed en tynd Morgendrik bliver der kun 7 Øre tilbage til, hvad man kalder Sul til Brødet, og det siger da sig selv, at der ikke ret vel kan være Tale om

meget af det. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgekreds sagde ogsaa i Fjor, da han omtalte dette Forhold, at der var mange af de menige Soldater, der maatte spise saa godt som bart Brød. Der synes derfor efter min Opfattelse at være den allerstørste Anledning for den højtærede Minister til at gennemføre Lønningstillæget, og det lader sig gennemføre uden nogen særlig Lov. Der er jo nemlig her den Forskel, at, medens andre Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger kun kunne forandres ved særlig Lov, kan det, jeg her taler om, gennemføres paa Finansloven, idet det her vil kunne gennemføres ved et Pennestrøg paa § 26 under Finansministeriets Budget. Naar de 10 Øres Tillæg til Soldaternes Lønning f. Eks. blev forhøjet til 30 Øre, vilde det betyde, at de menige Soldater fik en Lønningsforhøjelse af 20 Øre om Dagen. Eftersom dette Forhold var blevet omtalt saa udførligt af de to ærede indfyldelsesrige Medlemmer af Finansudvalget, havde man ventet, at der i Finanslovbetænkningen skulde komme en Meddelelse, og det kom der for Resten ogsaa. Men den var saa knap og kort som vel mulig. I Finanslovbetænkningen blev der nemlig meddelt, at Udvalget havde forhandlet med Ministeren om en Forbedring af de menige Soldaters Lønningvilkkaar, og at Udgiften hertil vilde være 25,500 Kr. for hver Øres Forhøjelse af Lønningen — Punktum! Der er ikke mere. Det saa ud, som om baade Ministeren og de to ærede Finansudvalgsmedlemmer og maaske hele Finansudvalget vare bleven duperede. Det synes nu ellers ikke, navnlig naar det drejer sig om Militærbevillinger, at Udvalget og da heller ikke den ærede Minister saa let lader sig dupere. Det synes tværtimod ikke at gaa saa nøje til, naar der skal ruller rigtig med Millionerne. Her vilde en Forhøjelse af 20 Øre, som jeg før omtalte, kun blive 510,000 Kr., altsaa et forholdsvis lille Beløb, naar det er saa mange Mennesker, det drejer sig om. Det synes mig, at Krigsministeren maatte være glad over, at hans Soldater ikke kom til at spise bart Brød, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgekreds hævdede, at der var mange, der maatte gøre. Det forekommer mig derfor, at den højtærede Minister, for saa vidt han havde Vilje til at gøre noget i den Henseende, hvad jeg naturligvis hverken skal benægte eller bekræfte, at han har, burde gøre noget, thi det er virkelig paa høje Tid, at der bliver gjort noget, og det er af den Grund, at